

Arrest

nr. 333 882 van 6 oktober 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Sint-Corneliusstraat 28
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 10 maart 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie, van 27 januari 2025 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster kwam op 19 mei 2010 toe op het Belgische grondgebied en diende diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 10 augustus 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 17 januari 2011 (RvV 17 januari 2011, nr. 54 449).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Maatschappelijke Integratie trof op 10 oktober 2010 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage

13quinquies). Verzoeksters beroep tegen de beslissing die in haren hoofde werd genomen, werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 26 mei 2014 (RvV 26 mei 2014, nr. 124 723).

1.4. De verzoekster diende op 12 oktober 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die op 1 december 2010 ontvankelijk werd verklaard.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Maatschappelijke Integratie trof op 4 juni 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.4. vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard.

1.6. De verzoekster diende op 13 augustus 2020 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.7. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 2 december 2021 dat de in punt 1.6. vermelde aanvraag onontvankelijk is.

1.8. Op 8 februari 2022 dient de verzoekster een tweede verzoek om internationale bescherming in. Dit meervoudige beschermingsverzoek werd op 25 augustus 2022 niet-ontvankelijk verklaard.

1.9. Op 12 januari 2023 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Het beroep dat de verzoekster tegen deze beslissing indiende, wordt verworpen bij 's Raads arrest nr. 293 999 van 11 september 2023.

1.10. Op 1 juli 2024 dient de verzoekster voor de tweede maal een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.11. Op 27 januari 2025 beslist de gemachtigde dat de voormelde aanvraag van 1 juli 2024 onontvankelijk is. Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht met een ter post aangetekende brief van 5 februari 2025 en is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.07.2024 werd ingediend door :

G., A. (N° R.N. xxx)

Geboren te K. op (...) 1986

Wettelijk vertegenwoordiger van:

G., D. (R.R. xxx)

Geboren op (...) 2016

G., M. (R.R. xxx)

Geboren op (...) 2020

G., Ma. (R.R. xxx)

Geboren op (...) 2022

Nationaliteit: Armenië

Adres: (...) 2170 ANTWERPEN

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het door betrokkene voorgelegde stuk met name haar geboorteakte kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde" (RVV nr. 11.335 van 19.05.08).

De bewering dat betrokkene staatloos zou zijn, kan niet weerhouden worden als vrijstelling van de voorwaarde voor het identiteit stuk aangezien zij de staatloosheid moet afdwingen voor de Rechtbank van Eerste Aanleg. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op 25.06.2018 een verzoekschrift indiende tot erkenning als staatloze. Echter, navraag bij het Parket leert ons dat het nooit tot een advies of een vonnis gekomen is omdat er bijkomende inlichtingen gevraagd werden aan de raadsman van betrokkene, maar waar nooit een antwoord op gekomen is (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier). Dit argument kan dus niet weerhouden worden als geldige motivering voor die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde.

Betrokkene beroept zich op een schrijven van de Armeense ambassade te Brussel dd. 01.10.2013. Echter, het betreft hier het antwoord van de Armeense ambassade op een verzoek tot identificatie van betrokkene door onze diensten. Op dat ogenblik bevond haar Armeense geboorteakte zich nog niet in haar administratief dossier. Deze akte werd toegevoegd op 13.08.2020 bij haar aanvraag 9bis. Dit element kan dan ook niet weerhouden worden. Betrokkene legt geen enkel bewijs voor dat zij zich persoonlijk gericht heeft tot de Armeense ambassade, met alle nuttige documenten, waaronder haar Armeense geboorteakte, om te proberen een paspoort te bekomen. Betrokkene dient op zijn minst een begin van bewijs te leveren dat zij de nodige stappen heeft ondernomen om deze administratieve onmogelijkheid op te lossen. We verwijzen tevens naar de beslissing van het CGVS dd. 25.08.2022 waaruit blijkt dat zij inzake haar staatloosheid het volgende opmerkten: "Niet alleen is dit slechts een blote bewering, die u met geen enkel objectief stuk kan staven, ze in het in licht van alle elementen in uw dossier geenszins aannemelijk. (...) Zo werd tijdens uw gehoor in het kader van uw 1e verzoek ook bij het CGVS uitdrukkelijk gevraagd wat uw staatsburgerschap was, waarop u zelf Armeens antwoordde. U verklaarde toen nogmaals uitdrukkelijk dat u over het Armeense staatsburgerschap beschikte en maakte trouwens op geen enkel moment in de procedure melding van het feit dat u staatloos zou zijn, terwijl u betreffende uw man wel uitdrukkelijk verklaarde dat hij geen nationaliteit had. Verder stelde u bij uw vorig verzoek dat u in Armenië wel degelijk over identiteitsdocumenten beschikt, maar u ze kwijt geraakt was. U vertelde dat u een paspoort had van de Republiek Armenië, maar u dat twee jaar eerder verloren was. (...) Uw huidige verklaring dat u in Armenië geboren bent, maar er geen documenten had, is dus geheel in strijd met uw eerdere verklaringen." (CGVS, dd. 25.08.2022, p.2).

De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde van deze aanvraag is dus niet vervuld.
(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster wordt het voordeel van de kosteloze rechtsbijstand toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel beroept de verzoekster zich op een schending van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

3.1. Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel.

De Raad kan immers in het kader van de materiële motiveringsplicht nagaan of de motieven van het bestreden bevel steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (cf. RvS 13 september 2010, nr. 207.325).

Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel.

Verwerende partij heeft verzoekster haar aanvraag overeenkomstig art. 9bis vw. onontvankelijk verklaard op basis van het ontbreken van een identiteitsdocument.

Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont. (...)”*

Uit bovenvermelde wetsbepaling blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk moet verklaren wanneer deze niet vergezeld is van een identiteitsdocument, tenzij de aanvraag uitgaat van een vreemdeling wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of tenzij de vreemdeling zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.

DVZ beoordeelt het identiteitsdocument op het moment van de aanvraag (RvS nr 219.256 van 8 mei 2012, RvS nr. 237.445 van 22 februari 2017). Ook de vrijstelling van identiteitsdocument beoordeelt DVZ volgens de situatie op het moment van de aanvraag (RvV, nr 70.708 van 25 november 2011, RvS, nr. 219.256 van 8 mei 2012).

Het nieuwe artikel 9bis stelt als algemene regel dat de vreemdeling dient te beschikken over een identiteitsdocument.

In dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog steeds geldig zijn. Deze interpretatie vindt steun in de memorie van toelichting van artikel 4 van de wet van 15 september 2006, en in het analoge artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007.

De voorwaarde dat de vreemdeling een identiteitsdocument moet bezitten, geldt niet voor :

- de asielzoeker die zich in de asielprocedure bevindt, of die een toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend bij de Raad van State tegen de asielbeslissing, en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die op geldige wijze aantoont dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België.*

Een kopie van het identiteitsdocument, of de motivering waarom de betrokkene in voorkomend geval zou vrijgesteld zijn van deze verplichting, dient opgenomen te zijn in de verblijfsaanvraag.

Verzoekers stelden hieromtrent in hun verzoekschrift ab initio:

"Dear Sir, Madame,

Regarding Your request Ref.(...) dated 13.09.2013 and 01.02.2013, the Embassy can not issue a RC to A. G., dob – (...) 1986, as according to the Armenian Police there has no information been found on this person based on the data presented to us by You.

Such person has never been documented in Armenia with a national passport of ancitizen of Armenia and has not been ever registered as a resident in Armenia.

Regards,

H. H. Consul "

"Daarenboven is er een administratieve onmogelijkheid in hoofde van verzoekers aanwezig, met dien verstande dat de ambassade/consulaat van voornoemde landen manifest weigeren (blijkens ontstentenis van enige repliek op de brieven geschreven in het kader van de gerechtelijke procedure) om reisdocumenten of een laissez-passer af te leveren opdat verzoekers zich eventueel naar de desbetreffende staten zou begeven om aldaar een verblijfsrecht aan te vragen (!).

Dat luidens vaststaande rechtspraak volgt dat wanneer DVZ geen enkele poging onderneemt om de nationaliteit van een erkende staatloze vreemdeling te laten vaststellen of hem de geldige reisdocumenten te bezorgen, maar wel bevelen (zou afleveren) of aflevert om het grondgebied te verlaten waardoor de vreemdeling gedwongen wordt tot een leven in illegaliteit, hetzij in België, hetzij in het buitenland, men eerstgenoemde in casu de vreemdeling onderwerpt aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van art. 3 EVRM"

Verzoekster wenst op te merken dat er (blijkens het AD) dient te worden vastgesteld dat de Ambassade van Armenië expliciet geweigerd heeft om een laissez – passez af te geven aan de Belgische autoriteiten om reden dat verzoekster niet gekend zou zijn bij de Armeense Overheid als Armeense Staatsburger onder haar identiteit en dat verzoekster bovendien op het moment van onderhavige aanvraag en zelfs op het moment van de beslissing van de DVZ nog geen definitieve beslissing beschikte over haar verzoek om internationale bescherming. De vrijstelling in hoofde van verzoekster was objectief van kracht en de 9bis-aanvraag diende aldus ontvankelijk te worden verklaard. Dit blijkt immers uit de bijlagen 13QQ en de AI in hoofden van verzoekster en haar kinderen de welke initieel aan onderhavige aanvraag werden toegevoegd.

Bovendien werd er een geboorteakte in hoofde van verzoekster voorgelegd. De identiteit van een persoon, ook van een vreemdeling, wordt niet bewezen aan de hand van een passpoort, doch aan de hand van een geboorteakte.

Dit gegeven effectueert in samenspraak met haar geboorteakte de identiteit van verzoekster.

Verzoeker heeft op geldige wijze aangetoond dat zij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, temeer daar de Ambassade van Armenië expliciet geweigerd heeft om een laissez – passez af te geven aan de Belgische autoriteiten om reden dat verzoekster niet gekend zou zijn bij de Armeense Overheid als Armeense Staatsburger (zie: AD van verzoekster).

De stelling van verwerende partij dat deze cruciale informatie de welke de Armeense autoriteiten aan de DVZ heeft medegedeeld enkel een antwoord is van de Armeense ambassade op een verzoek tot identificatie van betrokkenen tast de inhoud van de desbetreffende e-mail correspondentie aan tussen de Armeense ambassade en de DVZ.

Dit attest spreekt duidelijk over het gegeven dat zij verzoekster niet kunnen identificeren als een Armeense staatsburger. Dat verzoekster haar geboorteakte naderhand aan het dossier is gevoegd verandert hier totaal niets aan, aangezien de identiteit zoals vermeld in het administratief dossier volledig correspondeert met de geboorteakte de welke naderhand aan het administratief dossier is gevoegd door verzoekster. Het zich opnieuw aanbieden bij de Armeense ambassade met een Armeense geboorteakte ten einde de Armeense nationaliteit aan te vragen is geen voorwaarde de welke opgenomen is in artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekster kan als het ware niet gedwongen worden om de Armeense nationaliteit aan te vragen. Toch, staat het buiten kijf dat verzoekster door de Armeense ambassade niet als een Armeense staatsburger kon

worden geïdentificeerd op basis van de identiteit die welke door de DVZ aan de Armeense autoriteiten is medegedeeld en die welke volkomen correspondeert met haar Armeense geboorteakte.

De statuut van Staatloze mag niet geweigerd worden omdat de vreemdeling niet kan bewijzen dat hij geen andere nationaliteit zou kunnen bekomen.

Het gebeurt inderdaad dat een vreemdeling staatloos is omdat hij niet de nodige stappen zet om een bepaalde nationaliteit te bekomen.

De stelling van de DVZ dat verzoekster geen stappen heeft ondernomen om de Armeense nationaliteit aan te vragen raakt kant nog wal, aangezien het aanvragen van de Armeense nationaliteit of het bezitten van de Armeense nationaliteit totaal geen voorwaarde is in het kader van de identificatie van onderhavige procedure. Verzoekster heeft afdoende gemotiveerd waarom zij geen internationaal geldig paspoort kan voorleggen en heeft de nodige stappen ondernomen om haar identiteit in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingewet aan te tonen. De verwerende partij gaat ook voorbij aan het feit dat de raadsman van verzoekster diverse brieven heeft gericht aan de Armeense autoriteiten ten einde - na de e-mail correspondentie - na te gaan of de Armeense autoriteiten verzoekster als dusdanig als Armeense staatsburger konden identificeren en desalniettemin dient verzoekster ook op te merken dat conform de vigerende Armeense nationaliteitswetgeving verzoekster de Armeense nationaliteit hoe dan ook niet kan bekomen.

Er dient bovendien te worden opgemerkt dat de procedure tot erkenning als Staatloze van Mevr. G. A., geboren te A., Dorp K., (Armenië - USSR) op 17/02/1986 nog steeds hangende is op de FRB te Antwerpen. In tegenstelling tot de summier stelling van verwerende partij - die het rechtsplegingsdossier niet naar voren brengt - werd er degelijk gerepliceerd op de vraagstellingen van het OM. De DVZ werd aldus niet correct ingelicht; er dient enkel een vaststelling tot behandeling van het dossier te volgen.

Verzoekster is in afwachting van een zittingsdatum ten gronde. In afwachting van deze procedure kan er redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekster op geldige wijze aantoonde dat zij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België.

De identiteit van een persoon, ook van een vreemdeling, wordt niet bewezen aan de hand van een paspoort, doch aan de hand van een geboorteakte.

Overigens gelet op de moeilijke omstandigheden waarin een vluchteling vaak zijn land verlaat, dient men bij het bewijs van de identiteit enige soepelheid aan de dag te leggen.

Dat vraagt voor elke individuele situatie een nauwgezet onderzoek en afweging, wat in casu absoluut dient te gebeuren in het belang van verzoekers.

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, wat in casu niet het geval is.

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid, terwijl deze situatie degelijk goed gekend was door de overheid middels in de al reeds ingestelde aanvraag tot verblijf ex art. 9bis vrw. en haar administratief dossier.

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid, terwijl deze situatie degelijk goed gekend was door de overheid.

Verwerende partij dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en zulks op een afdoende wijze.

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, wat in casu niet het geval is.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJSS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Verwerende partij heeft ten onrechte de procedure art. 9bis vw. onontvankelijk verklaard. Verwerende partij heeft dit gegeven niet nader onderzocht in de bestreden beslissing. Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

In casu menen verzoekers dat de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel en tevens een schending van de motiveringsplicht vervat in art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 de Wet van wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk is en dient deze te worden vernietigd.

1.1. Aangaande het verzoek tot schorsing

Dat verzoekster bij toepassing van artikel 39/82 van de vreemdelingenwet de schorsing vordert van de bestreden beslissing.

Dat de dadelijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aan een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel zal berokkenen aan verzoekster en haar gezin.

Dat de illegale toestand die een inherent gevolg is van de negatieve beslissing een voor verzoeker moeilijk te herstellen nadeel vormt.

Dat alle elementen ontwikkeld in de feitenrelaas en in de middelen ten rechte, een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel uitmaken in hoofde van verzoekster en haar gezin.

Dat in afwachting van een uitspraak omtrent het annulatieberoep de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing dan ook dient opgeschort te worden gezien de nefaste gevolgen die de uitvoering zal hebben ten aanzien van verzoekster en haar gezin."

3.2. Beoordeling

3.2.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582)

In casu blijkt dat in de motieven van de bestreden beslissing duidelijk wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in

feite, met name wordt erop gewezen dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat de verzoekster vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1, van de Vreemdelingenwet. De verweerder gaat hierbij ook concreet in op de argumentatie die de verzoekster hieromtrent had aangehaald in haar aanvraag. Zo stelt hij dat de geboorteakte niet aanvaard kan worden als een identiteitsdocument aangezien hiermee niet wordt aangetoond dat de drager ervan de persoon is die in de geboorteakte wordt omschreven en omdat dit document niet dezelfde bewijswaarde heeft. Er wordt eveneens op uitgebreide wijze gemotiveerd omtrent de vermeende staatloosheid: *“De bewering dat betrokkene staatloos zou zijn, kan niet weerhouden worden als vrijstelling van de voorwaarde voor het identiteit stuk aangezien zij de staatloosheid moet afdwingen voor de Rechtbank van Eerste Aanleg. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op 25.06.2018 een verzoekschrift indiende tot erkenning als staatloze. Echter, navraag bij het Parket leert ons dat het nooit tot een advies of een vonnis gekomen is omdat er bijkomende inlichtingen gevraagd werden aan de raadsman van betrokkene, maar waar nooit een antwoord op gekomen is (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier). Dit argument kan dus niet weerhouden worden als geldige motivering voor die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde. Betrokkene beroept zich op een schrijven van de Armeense ambassade te Brussel dd. 01.10.2013. Echter, het betreft hier het antwoord van de Armeense ambassade op een verzoek tot identificatie van betrokkene door onze diensten. Op dat ogenblik bevond haar Armeense geboorteakte zich nog niet in haar administratief dossier. Deze akte werd was toegevoegd op 13.08.2020 bij haar aanvraag 9bis. Dit element kan dan ook niet weerhouden worden. Betrokkene legt geen enkel bewijs voor dat zij zich persoonlijk gericht heeft tot de Armeense ambassade, met alle nuttige documenten, waaronder haar Armeense geboorteakte, om te proberen een paspoort te bekomen. Betrokkene dient op zijn minst een begin van bewijs te leveren dat zij de nodige stappen heeft ondernomen om deze administratieve onmogelijkheid op te lossen. We verwijzen tevens naar de beslissing van het CGVS dd. 25.08.2022 waaruit blijkt dat zij inzake haar staatloosheid het volgende opmerkten: “Niet alleen is dit slechts een blote bewering, die u met geen enkel objectief stuk kan staven, ze in het in licht van alle elementen in uw dossier geenszins aannemelijk. (...) Zo werd tijdens uw gehoor in het kader van uw 1e verzoek ook bij het CGVS uitdrukkelijk gevraagd wat uw staatsburgerschap was, waarop u zelf Armeens antwoordde. U verklaarde toen nogmaals uitdrukkelijk dat u over het Armeense staatsburgerschap beschikte en maakte trouwens op geen enkel moment in de procedure melding van het feit dat u staatloos zou zijn, terwijl u betreffende uw man wel uitdrukkelijk verklaarde dat hij geen nationaliteit had. Verder stelde u bij uw vorig verzoek dat u in Armenië wel degelijk over identiteitsdocumenten beschikt, maar u ze kwijt geraakt was. U vertelde dat u een paspoort had van de Republiek Armenië, maar u dat twee jaar eerder verloren was. (...) Uw huidige verklaring dat u in Armenië geboren bent, maar er geen documenten had, is dus geheel in strijd met uw eerdere verklaringen.” (CGVS, dd. 25.08.2022, p.2).”*

De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze uitgebreide motivering niet afdoende zou zijn in het licht van de door artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 opgelegde uitdrukkelijke motiveringsverplichting. Uit haar betoog blijkt overigens dat zij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing genoegzaam kent, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in haar middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag van de bestreden beslissing vormt.

Artikel 9bis, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.”*

Uit de lezing van de hierboven geciteerde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;

2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de in artikel 9bis, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet voorziene gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

Het voorleggen van een identiteitsdocument is met name in twee welomschreven gevallen niet vereist (cf. artikel 9bis, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet):

- de vreemdeling heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend dat nog niet definitief werd afgewezen of de negatieve asielbeslissing maakt het voorwerp uit van een cassatieberoep dat bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de vreemdeling toont aan dat het onmogelijk is om het vereiste identiteitsdocument in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2005- 2006, nr. 2478/001, p. 33).

Aangezien het om uitzonderingen op de algemene regel gaat, dienen deze toepassingsgevallen restrictief te worden geïnterpreteerd en dient te worden aangenomen dat de bewijslast terzake integraal bij de aanvrager berust. De verzoekster erkent in het enig middel overigens zelf dat *“de motivering waarom de betrokkene in voorkomend geval zou vrijgesteld zijn van deze verplichting, dient opgenomen te zijn in de verblijfsaanvraag”*. Het is daarom niet aan de verweerder om, bij stilzitten en stilzwijgen van de aanvrager, te onderzoeken of deze zich al dan niet in één (of beide) van de boven vermelde uitzonderingsgevallen bevindt.

De wetgever heeft over de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde het volgende gesteld: *“De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.”* (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33). De verzoekster beaamt deze documentaire vereiste in haar enig middel. Zij stelt zelf dat enkel een (al dan niet geldig) internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard kan worden.

De omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, die werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 4 juli 2007, weerspiegelt het gestelde in de memorie van toelichting en verduidelijkt: *“in dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog geldig zijn”*.

Uit de *ratio legis* van de identiteitsvoorwaarde in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt zodoende duidelijk dat het de bedoeling is dat minstens een document wordt voorgelegd dat met voldoende zekerheid de identiteit van de aanvrager aantoont. Wanneer de identiteit van de aanvrager onzeker is, kan de aanvraag niet anders dan onontvankelijk worden verklaard. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt tevens dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling, die een verblijfsaanvraag indient, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit *“aantoon”* (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12). Het gaat zodoende, zoals de verzoekster pertinent stelt, om een documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde die dient te worden beoordeeld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (cf. RvS 8 mei 2012, nr. 219.256).

De bewijslast, zowel voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument als voor het zich te bevinden in één van de gevallen waarin deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust integraal op de aanvrager.

3.2.3. In verzoeksters geval werd beslist dat de voorliggende aanvraag onontvankelijk is omdat deze aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat de verzoekster vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1, van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vooreerst vast dat het niet wordt betwist dat de verzoekster bij haar aanvraag geen kopie van het (al dan niet geldige) internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart heeft gevoegd. Het betoog van de verzoekster is enkel gericht tegen de vaststelling dat de aanvraag niet vergezeld ging van een geldige motivering die toelaat haar vrij te stellen van deze voorwaarde.

De verzoekster betoogt onder meer dat zij onder het eerste toepassingsgeval van artikel 9bis, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet valt, dit is het geval van de aanvrager wiens verzoek om internationale bescherming op het moment van de aanvraag nog niet definitief is afgewezen of die terzake een cassatieberoep bij de Raad van State heeft ingediend dat nog hangende is. Zij stelt dat zij op het moment van haar aanvraag, en zelfs op de dag van de bestreden beslissing, nog geen definitieve beslissing had over haar verzoek om internationale bescherming. Dit zou volgens haar moeten blijken uit de bijlages 13*quinquies* en de attesten van immatriculatie die aan haar en haar kinderen werden afgegeven en die aan de aanvraag zouden zijn toegevoegd. De verzoekster meent daarom dat de voorliggende aanvraag ontvankelijk diende te worden verklaard.

Artikel 9bis, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt terzake als volgt:

“De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op [...] de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken”

Uit de motieven van de bestreden akte blijkt niet dat de verweerder heeft onderzocht of de verzoekster onder deze uitzonderingsgrond valt. Met haar betoog zet de verzoekster de Raad er echter toe aan om, in de plaats van de bevoegde overheid, te oordelen of de betrokken uitzonderingsgrond al dan niet van toepassing is in het voorliggende geval. De Raad is echter geen feitenrechter, zodat hij zich hierover niet kan uitspreken en hij zijn beoordeling terzake niet in de plaats kan stellen van deze van de verweerder.

Bovendien gaat de verzoekster eraan voorbij dat zij als aanvrager zelf de bewijslast draagt, zowel voor het beschikken over het wettelijk vereiste identiteitsdocument, als voor het aantonen van de beide uitzonderingsgronden waarbij deze vereiste niet geldt. *In casu* blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekster in haar aanvraag van 1 juli 2024 op geen enkele wijze te kennen heeft gegeven dat zij en/of haar kinderen zich zouden bevinden in het hoger geciteerde uitzonderingsgeval voor asielzoekers. In de aanvraag heeft de verzoekster omtrent de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde enkel geargumenteed dat de geboorteakten worden bijgebracht ter bewijze van de identiteit en dat zij en haar kinderen zich in de onmogelijkheid bevinden om een identiteitsdocument te verkrijgen in België

aangezien zij staatloos zijn. Uit het loutere gegeven dat de verzoekster een bijlage 26^{quinqües} en afschriften van de attesten van immatriculatie van haar kinderen heeft bijgevoegd, zonder enig bijkomende duiding, houdt nog niet in dat de verzoekster zich in de aanvraag heeft beroepen op de specifieke uitzonderingsgrond voor asielzoekers. Gelet op het stilzitten en stilzwijgen in de voorliggende verblijfsaanvraag zelve, diende de verweerder niet op eigen initiatief te onderzoeken of deze uitzonderingsgrond *in casu* geldt (zie *supra*). Met haar betoog toont de verzoekster dan ook niet aan dat de verweerder op incorrecte feitelijke gronden of met miskenning van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet tot het besluit is gekomen dat de aanvraag onontvankelijk is nu zij niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van *“een geldige motivering die toelaat”* haar vrij te stellen van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde vervat in artikel 9bis, §1, van de Vreemdelingenwet.

3.2.4. De verzoekster geeft tevens te kennen dat de identiteit van een persoon niet wordt bewezen aan de hand van een paspoort, maar aan de hand van een geboorteakte. Zij verwijst hierbij naar rechtsleer inzake het Internationaal Privaatrecht uit 2005, terwijl artikel 9bis in de Vreemdelingenwet werd ingevoegd bij wet van 15 september 2006. De rechtsleer waarnaar de verzoekster verwijst is niet terzake dienend. Verzoeksters betoog komt neer op de loutere ontkenning van de wil van de wetgever bij het invoeren van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor het indienen van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verzoekster toont derhalve niet aan dat de verweerder in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of op grond van een incorrecte feitelijke gegevens het volgende heeft vastgesteld: *“Het door betrokkene voorgelegde stuk met name haar geboorteakte kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde”* (RVV nr. 11.335 van 19.05.08)."

3.2.5. De verzoekster stelt voorts dat er wel degelijk werd gerepliceerd op de vraagstelling van het Openbaar Ministerie inzake haar procedure tot erkenning als staatloze. Deze kritiek betreft de volgende vaststellingen in de bestreden akte:

“De bewering dat betrokkene staatloos zou zijn, kan niet weerhouden worden als vrijstelling van de voorwaarde voor het identiteit stuk aangezien zij de staatloosheid moet afdwingen voor de Rechtbank van Eerste Aanleg. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op 25.06.2018 een verzoekschrift indiende tot erkenning als staatloze. Echter, navraag bij het Parket leert ons dat het nooit tot een advies of een vonnis gekomen is omdat er bijkomende inlichtingen gevraagd werden aan de raadsman van betrokkene, maar waar nooit een antwoord op gekomen is (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier). Dit argument kan dus niet weerhouden worden als geldige motivering voor die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde.”

De verzoeker bevestigt dat haar procedure tot erkenning van de staatloosheid nog steeds hangende is voor de familierechtbank te Antwerpen. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekster betoogt, vindt de vaststelling, dat er nooit werd gereageerd op de vraag van het Parket naar bijkomende inlichtingen, wel degelijk steun in het administratief dossier. De verweerder heeft aan het administratief dossier namelijk een afschrift toegevoegd van een e-mailbericht van S.V., 1e Substituut Procureur des Konings bij het Parket te Antwerpen, waarin deze het volgende meldt: *“Het is nooit tot een advies van het parket en een vonnis gekomen. Er werden aan de advocaat van betrokkene bijkomende inlichtingen gevraagd, maar daar is nooit een antwoord op gekomen.”* Met de loutere bewering dat er wel werd gereageerd, zonder deze bewering met enig begin van bewijs te onderbouwen, toont de verzoekster niet aan dat de verweerder niet uitging van de correcte feitelijke gegevens.

Verzoeksters loutere bewering dat er in afwachting van een vonnis van de familierechtbank mag worden vanuit gegaan dat zij op geldige wijze heeft aangetoond dat zij zich in de onmogelijkheid bevindt om een identiteitsdocument te verwerven in België, kan evenmin worden aangenomen. Zolang de familierechtbank de staatloosheid niet heeft erkend, kan immers niet worden uitgesloten dat de betrokkene wel degelijk een welbepaalde nationaliteit heeft. Het is in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorts de duidelijke wil van de wetgever om elke onzekerheid omtrent de identiteit van de aanvrager, waar ook diens nationaliteit deel van uitmaakt, uit te sluiten.

Waar nog wordt aangestipt dat het statuut van staatloze niet mag worden geweigerd omdat de vreemdeling niet kan bewijzen dat hij geen andere nationaliteit zou kunnen bekomen, is deze kritiek niet dienstig. De bestreden beslissing strekt er immers niet toe aan de verzoekster het statuut van staatloze te weigeren.

3.2.6. De verzoekster betwist tot slot nog de volgende motieven:

“Betrokkene beroept zich op een schrijven van de Armeense ambassade te Brussel dd. 01.10.2013. Echter, het betreft hier het antwoord van de Armeense ambassade op een verzoek tot identificatie van betrokkene door onze diensten. Op dat ogenblik bevond haar Armeense geboorteakte zich nog niet in haar administratief dossier. Deze akte werd was toegevoegd op 13.08.2020 bij haar aanvraag 9bis. Dit element kan dan ook niet weerhouden worden. Betrokkene legt geen enkel bewijs voor dat zij zich persoonlijk gericht heeft tot de Armeense ambassade, met alle nuttige documenten, waaronder haar Armeense geboorteakte, om te proberen een paspoort te bekomen. Betrokkene dient op zijn minst een begin van bewijs te leveren dat zij de nodige stappen heeft ondernomen om deze administratieve onmogelijkheid op te lossen. We verwijzen tevens naar de beslissing van het CGVS dd. 25.08.2022 waaruit blijkt dat zij inzake haar staatloosheid het volgende opmerkten: “Niet alleen is dit slechts een blote bewering, die u met geen enkel objectief stuk kan staven, ze in het in licht van alle elementen in uw dossier geenszins aannemelijk. (...) Zo werd tijdens uw gehoor in het kader van uw 1e verzoek ook bij het CGVS uitdrukkelijk gevraagd wat uw staatsburgerschap was, waarop u zelf Armeens antwoordde. U verklaarde toen nogmaals uitdrukkelijk dat u over het Armeense staatsburgerschap beschikte en maakte trouwens op geen enkel moment in de procedure melding van het feit dat u staatloos zou zijn, terwijl u betreffende uw man wel uitdrukkelijk verklaarde dat hij geen nationaliteit had. Verder stelde u bij uw vorig verzoek dat u in Armenië wel degelijk over identiteitsdocumenten beschikt, maar u ze kwijt geraakt was. U vertelde dat u een paspoort had van de Republiek Armenië, maar u dat twee jaar eerder verloren was. (...) Uw huidige verklaring dat u in Armenië geboren bent, maar er geen documenten had, is dus geheel in strijd met uw eerdere verklaringen.” (CGVS, dd. 25.08.2022, p.2).”

De Raad heeft zich omtrent het desbetreffende schrijven van de Armeense ambassade reeds als volgt uitgesproken in zijn arrest van 11 september 2023 met nr. 293 999:

“Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de Armeense ambassade geen documenten uitreikt aangezien er in Armenië niemand is gekend onder de voorgehouden identiteit van de verzoekster, A. G. (...) Dat de verzoekster in Armenië niet gekend is onder haar voorgehouden identiteit, impliceert niet dat de verzoekster op grond van haar werkelijke identiteit onmogelijk een Armeens paspoort of andere identiteitsdocumenten dan wel een laissez-passer zou kunnen verkrijgen.”

Dit verwerpingsarrest van de Raad heeft kracht van gewijsde tussen de partijen. De verzoekster kan het thans dan ook niet langer ter discussie stellen dat met het schrijven van de Armeense ambassade niet wordt aangetoond dat zij zich in de onmogelijkheid bevindt om in België een identiteitsdocument te verwerven. Waar de verzoekster dit thans nogmaals betwist, is haar kritiek dan ook niet-ontvankelijk.

Bovendien heeft de verweerder op goede en redelijke gronden vastgesteld dat verzoeksters Armeense geboorteakte zich nog niet in haar dossier bevond op het moment van het schrijven van de ambassade, doch dat zij pas werd toegevoegd op 13 augustus 2020 bij een eerdere verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dat de verzoekster geen enkel bewijs voorlegt dat zij zich persoonlijk heeft gericht tot de Armeense ambassade, met alle nuttige documenten, waaronder haar Armeense geboorteakte, om te proberen een paspoort te bekomen.

De verzoekster kan voor het overige niet worden gevolgd waar zij stelt dat de verweerder de inhoud van het schrijven van de Armeense ambassade (dit is het e-mailbericht d.d. 1 oktober 2013, zie: inventaris verzoekschrift, stuk 2) heeft miskend. Het gaat blijkens het administratief dossier wel degelijk om een antwoord op twee verzoeken (d.d. 1 februari 2013 en 13 september 2013) tot identificatie van de verzoekster door de diensten van de verweerder. Voorts beweert de verzoekster, doch toont zij op geen enkele wijze aan, dat haar raadsman *“diverse brieven heeft gericht aan de Armeense autoriteiten ten einde - na de e-mail correspondentie - na te gaan of de Armeense autoriteiten verzoekster als dusdanig als Armeense staatsburger konden identificeren en desalniettemin dient verzoekster ook op te merken dat conform de vigerende Armeense nationaliteitswetgeving verzoekster de Armeense nationaliteit hoe dan ook niet kan bekomen”*. Met dergelijke blote beweringen toont de verzoekster de ondeugdelijkheid van de door de verweerder gehanteerde motieven niet aan.

Waar de verzoekster stelt dat het zich opnieuw aanbieden bij de Armeense autoriteiten met een Armeense geboorteakte teneinde de Armeense nationaliteit aan te vragen en het bezitten van de Armeense nationaliteit geen voorwaarde is die in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is opgenomen, verliest zij uit het oog dat de nationaliteit van een persoon deel uitmaakt van diens identiteit. Nogmaals wijst de Raad erop dat de verzoekster de bewijslast draagt, zowel voor het beschikken over het wettelijk vereiste identiteitsdocument, als voor het aantonen van de uitzonderingsgrond voor personen die in de onmogelijkheid verkeren om in België een identiteitsdocument te verwerven (zie *supra*). De bestreden beslissing strekt er niet toe de verzoekster te verplichten een Armeens paspoort of de Armeense nationaliteit aan te vragen, doch zij stelt enkel vast dat verzoeksters aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart (hetgeen door de verzoekster niet wordt betwist) en dat de aanvraag evenmin vergezeld ging van een geldige motivering die

toelaat haar vrij te stellen van deze voorwaarde. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster in haar aanvraag stelt te kunnen aantonen dat zij tevergeefs alle mogelijke stappen heeft ondernomen om in België een identiteitsdocument te verwerven, waarbij zij vervolgens louter verwijst (via citering) naar het schrijven van de Armeense ambassade van 1 oktober 2013. In het licht van deze beperkte argumentatie in de aanvraag heeft de verweerder niet onzorgvuldig gehandeld waar hij vaststelt dat de verzoekster geen enkel bewijs voorlegt dat zij zich persoonlijk gericht heeft tot de Armeense ambassade, met alle nuttige documenten, waaronder haar Armeense geboorteakte, om te proberen een paspoort te bekomen. De verweerder heeft hierbij dan ook in redelijkheid besloten, en de verzoekster toont het tegendeel niet concreet aan, dat zij geen begin van bewijs heeft geleverd dat zij de nodige stappen heeft ondernomen om de administratieve onmogelijkheid, die blijkt uit het schrijven van de Armeense ambassade, op te lossen.

Daarnaast komt het, gelet op de in de bestreden akte weergegeven beoordeling van de commissaris-generaal, niet onzorgvuldig voor dat de verweerder verzoeksters beweerde staatloosheid in twijfel trekt. De Raad kan alleen maar vaststellen dat de verzoekster niet als staatloze is erkend en dat de commissaris-generaal in zijn beslissing van 25 augustus 2022 geen geloof hecht aan verzoeksters bewering dat zij (en haar kinderen) niet de Armeense nationaliteit zouden hebben. De verzoekster ging niet in beroep tegen deze beslissing, zodat deze beslissing definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Verzoeksters loutere beweringen, dat zij hoogstens een inwoner was van de voormalige Sovjetrepubliek Armenië en Azerbeidzjan, doch dat zij de nationaliteit aldaar nooit heeft kunnen bemachtigen, doen hieraan geen afbreuk. Het formuleren van eigen aannames, veronderstellingen en kritieken zonder enig begin van bewijs, volstaat niet om aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing op een onzorgvuldige of onredelijke wijze tot stand is gekomen (cf. RvS 15 januari 2021, nr. 249.498).

3.2.7. Gelet op hetgeen voorafgaat, toont de verzoekster niet aan dat de verweerder onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk ging door te besluiten niet aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde is voldaan zodat de aanvraag niet-ontvankelijk is nu deze niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat haar vrij te stellen van deze door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet opgelegde voorwaarde.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het redelijkheidsbeginsel – en het hiermee samenhangende evenredigheidsbeginsel – wordt verder slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op hetgeen voorafgaat blijkt dat dit *in casu* niet het geval is.

Een schending van het redelijkheids- of evenredigheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

3.3. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend vijftientig door:

C. DE GROOTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	C. DE GROOTE
--------------	--------------